

(Ria)

“In het leven komt het er op aan niet te zagen en niet te klagen maar te bidden om kracht.” dat is zo ongeveer het levensmoto waarmee ik ben opgegroeid ...

BIDDEN om KRACHT. En Jeremia dan ? ... Waar heeft hij, die zo'n ontgoochelingen, twijfels, tegenstrijdige gevoelens en zelfs wraakgevoelens heeft gekend, de kracht gehaald om 40 jaar lang vol te houden dat er nog redding mogelijk was, ondanks het feit dat hij zijn volk en Jeruzalem zag ten ondergaan? Met deze vraag als stimulans ben ik aan de lezing van het boek begonnen.

Wat me heel erg raakt bij Jeremia is zijn **woede tegen onrecht**. Deze woede raakt me omdat ik ze geregeld bij mezelf herken. Maar ik moet bekennen dat ik die woede vooral herken, als ik het over mezelf gaat en me zelf onrecht aangedaan voel.

Onlangs kreeg ik een bedelbrief van Handicap International. Toen ik de brief uit de enveloppe schoof las ik als titel in grote vette letters : **Mevrouw Vanderkerken zou U zich een leven kunnen voorstellen zonder te kunnen lopen?** Wel ... Ik moet bekennen dat ik me wel zeer persoonlijk aangesproken voelde en mijn eerste reactie was : ik stuur een antwoord in de trant van : “jazeker, al meer dan een halve eeuw ! jij ook?”. Wel het wrevelig gevoel dat toen bij me opkwam krijg ik ook bij het lezen van het klagen en de dreigementen van J. Man... ik kan er niet tegen !!! maar misschien moet ik er toch even stil bij blijven staan. Want misschien zag J. geen andere uitweg meer.

Wanneer J. merkt dat zijn volk niet naar hem luistert en hem bespot (ondanks zijn schcokeringspogingen !) raakt hij in VERTWIJFELING.

Maar het antwoord van de Heer is verassend :

Hij stuurt J. naar de pottenbakker : bij dit bezoek leert J. hoe deze met de vochtige klei van een mislukte pot een nieuwe prachtige kruik kneed. Voor mij betekent dit dat God appèl doet op de KRACHT van J. om zijn volk niet los te laten maar verder te blijven voorgaan in geloof en vertrouwen.